

Den nuværende regering har taget en række initiativer med henblik på at få styr på kemikalierne. Lad mig nævne pesticidgiften og opstramningen af kemikalielovgivningen som to vigtige eksempler. Miljøministeren har i sit indlæg fremhævet mange af de øvrige initiativer, der er taget eller vil blive taget i den kommende tid. For Det Radikale Venstres vedkommende vil jeg fremhæve syv temaer, som vi synes er vigtige at få diskuteret, når vi gang på gang skal se på, hvordan kemikaliepolitikken skal udformes.

For det første mener vi, at der ved klassificeringen af de kemiske stoffer bør indføres en gruppe- eller blokkvalificering, sådan som det er blevet foreslået af Teknologirådets arbejdsgruppe om uvurderede kemiske stoffer. Jeg vil gerne med det samme indrømme, at der er tale om en skrabet model for klassificering af kemikalier. Sagen er imidlertid, at der ikke er ressourcer til andet. Tænk på, at det tager ca. 2 mandeår og koster mellem 0,5 mio. kr. og 1 mio. kr. bare at gennemføre en forenklet klassificering af et nyt kemikalie. Hvis der siden skal gennemføres en fuldstændig farlighedsvurdering og risikovurdering, vil kravene stige til op mod 10 års undersøgelser og 50-100 mio. kr. for de mest krævende enkeltstoffer. Det vil altså koste milliarder at lave individuel klassificering af alle registrerede kemikalier. I princippet om gruppe- eller blokklassificering rubriceres utilstrækkeligt undersøgte stoffer i grupper, f.eks. efter deres grundstofkonstellation, molekylestruktur eller i vigtige funktionelle grupper. Herefter klassificeres alle enkeltstoffer i gruppen som det farligste stof i den pågældende gruppe. Hvis man indførte det system, ville arbejdsbyrden og udgiften ved klassificeringen af de mange ikkeundersøgte kemikalier kunne reduceres. Jeg vil opfordre til, sådan som også hr. Steen Gade har gjort, at vi får gang i dette arbejde, og at vi finder de nødvendige ressourcer hertil, allerhelst selvfølgelig i et samarbejde med EU eller i EU's regi.

For det andet mener vi, at man bør undersøge, om positivlisten ikke kan udvides. I virkeligheden burde det være sådan, at kemiske stoffer, hvis risici vi ikke kender, ikke markedsføres. Positivlisteprincippet gælder i dag for lægemidler, tilsætningsstoffer og pesticider, og dette princip må, efterhånden som der bliver mulighed for det, udvides til flere kemikaliegrupper, f.eks. rengørings- og vaskemidler samt plastkemikalier. Man burde også kræve, at alle indu-

stri- og husholdningskemikalier reguleres efter positivlisteprincippet. Der bruges ca. 500.000 t husholdningskemikalier i Danmark om året, og for størstedelens vedkommende mangler der information om deres eventuelle giftvirkning.

For det tredje må vi også se på, hvordan man formindsker efterspørgslen efter kemikalier, og dér hjælper det selvfølgelig, hvis kemikalierne bliver dyrere, og derfor vil det være en del af Det Radikale Venstres politik også på kemikalieområdet at arbejde for øgede grønne afgifter.

For det fjerde skal vi arbejde for en begrænsning af pesticidforbruget. Jeg synes, pesticidgiften er en vigtig begyndelse, og pesticidhandlingsplanen er også et af de redskaber, der i fremtiden forhåbentlig vil bidrage til at få pesticidtrykket ned. Men jeg tror, vi kommer til at tage nye redskaber i brug i løbet af den kommende tid. I Det Radikale Venstre vil vi meget gerne være med til at diskutere pesticidforbruget f.eks. i private haver og på offentlige arealer. Er det ikke på tide, at man også dér spurgte, hvorfor i alverden vi skal bruge pesticider på områder, hvor der oven i købet ikke produceres?

For det femte må vi se på mærkningskravene og informationsmulighederne. Forbrugere bør principielt altid få oplysninger om, hvilke kemiske stoffer der indgår i den enkelte vare, om der eventuelt er risiko ved at anvende det kemiske stof, og ligeledes oplysning om, hvilke risikovurderinger der ikke er foretaget. En sådan mærkning burde vel også principielt påvirke producenten. Vi må i det hele taget øge informationen om kemikalierne. Den opgave tager mange miljøorganisationer meget alvorligt, og det samme gør f.eks. Forbrugerrådet og Grøn Information, sådan som det også har været fremhævet her tidligere i dag.

Grøn Information har udsendt en oversigt over produkter, der indeholder kemiske stoffer, som er på den liste over uønskede kemiske stoffer, Miljøstyrelsen netop har udsendt. Den form for forbrugeroplysning er vigtig, om end den selvfølgelig ikke kan stå alene. Det bliver stadig vanskeligere at være forbruger i samfundet. Mange forbrugere føler sig stressede, fordi det er så utrolig mange ting, de skal følge med i. På den anden side synes jeg ikke, det kan være en begrundelse for at sige, at forbrugere ikke skal have oplysninger.

Forudsætningen for, at vores markeder fungerer optimalt, er selvfølgelig, at forbrugere ved, hvad de får. Jeg var f.eks. glad for at vide,